

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Johannis Michaelis Dilherri Contemplationes, Et Suspiria Hominis Christiani

Dilherr, Johann Michael

Norimbergae, 1660

V. De Paradiso, & hominis ex eo ejectione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10209

32 CONTEMPLATIONES
to fortitudinis tuæ. Laudabo te, in
virtutibus tuis; laudabo te, secundum
multitudinem magnitudinis tuæ. Lau-
dabo te, in clangore buccinæ; lauda-
bo te, in psalterio & cithara. Laudabo
te, in tympano & choro; laudabo te
chordis & organo. Laudabo te, in
cymbalis benè sonantibus; laudabo
te, in cymbalis jubilationis. Omnis
spiritus laudabit te. Hallelujah. Ex-
ultabit spiritus meus, super Deo, ser-
vatore meo, in seculum.

O da seculum mihi beatum, Deus
meus beatissime!

CONTEMPLATIO-
NUM ET SUSPIRIO-
RUM HOMINIS
CHRISTIANI

V.

*De Paradiso, & hominis ex
eo ejectione.*

TRiplicem homini gratiam con-
tulisti, Creator omnipotens! gra-
tiam animæ, iustitiam originale[m]; gra-
tiam

tiam corporis, immortalitatem; & gratiam loci, habitationem jucundissimam.

Quid autem est illud, Deus meus! in quod patrem meum, & cum illo, me posuisti? Amanuensis tui verba lego: sed quid volunt ista verba? Quid est Paradisus? quid est Eden? doce me, Deus meus! hominum enim nemo, quamvis multum sibi scientiæ acquisivisse videatur, satis me docere potest. Hortum fuisse à te plantatum, colligo; eumque plagam spectasse orientalem: quatuor inaudio flumina; Gangem, Nilum, Tigrim, Euphratem: sed tamen hæreo. Disputantium enim ambages, & occupatio me valde reddit intricatum.

Sed quid laboro in investigando eo, quod non est; omisso eo, quod est?

Da mihi Paradisum cœlestem: non me sollicitabit terrestris. Hortum fuisse, intelligo, amœnissimum, gaudio, voluptate, deliciis refertum: in quo nihil requirebant oculi, nihil aures, nihil ullum corporis membrum aliud.

Intus hominem sapientia ac prudentia instruxeras: extus deesse ipsi quicquam, non permittebas. Omnes creaturæ novo Regi, à Regum Rege, in thronum recens introducto, adstant, famulatum deferebant, eumq; humili subiectione venerabantur. Quantum reficiebant arbores proceræ, fertiles, odoriferæ, cultæ, nitidæ, prægnantes: alnus; amygdalus; cerasus; ficus; malus Medica, Cydonia, Punica, aurea; & quæcumque campum possunt condecorare? Præ cæteris autem insignes erant, quas tuæ mihi tabulæ produnt, duæ, quæ hortum maxime nobilitabant: arbor vitæ, & arbor scientiæ boni & mali.

Cur servus tuus fidelis arborem vitæ vocat? An, quia à te vim hanc acceperat; ut, qui ex ejus fructu comederet, corpus suum stabili sanitate, & perpetua soliditate, confirmaret; ne ulla infirmitate, vel ætatis imbecillitate, in deterius, vel in occasum laberetur? innuit mihi hoc ipsum verbum tuum, Alebantur primi parentes reliquarum

quarum arborum fructibus; ne animalia corpora molestiæ quid, esuriendo ac sitiendo, sentirent: de ligno autem vitæ propterea gustabat; ne mors eis undecunq; subreperet: vel, senectute confecti, decursis temporum spatiis, interirent: ut ita cætera essent alimento; illud Sacramento.

Quanta cura tua, Deus meus! quanta providentia tua! non dabas mihi voluptatem momentaneam, non annuam; sed perpetuam.

Nunc morbis labefactor; ærumnis affligor; doloribus crucior: sed præter tuam voluntatem; etsi non contra voluntatem tuam. Quid enim, contra voluntatem tuam, mihi contingeret? an & pilus mihi de vertice, si nolles, decideret?

Quæ jam habitatio mihi mea prima? pars matris angusta & tenebricosa: ubi lateribus alvi malè olentibus circumvallor. Gemebundus vitam ingredior: sudore eam transigo: labore eam conficio. Nec quisquam est, qui se huic conditioni exemptum gloriari possit.

Natus, atque in hanc lucem editus, me loco movere nequeo, primis infantiae annis omnis voluptatis expertus, & mihi & aliis gravis, & infinitis, ad eos usque annos, quibus ratio ac iudicium in me vigere incipiat, periculis expositus. Eo uno, reliqua aetate, felicior; quod meam infelicem sortem non intelligo.

Quid dicam, Deus meus! crescunt anni, crescunt aeternae.

Sed nec his dignus eram.

Facere non potes, quin manu tua me ducas & sustentas; licet non vitam, sed infernum & exitium sim promeritus: cum os impium aperuerim, & fructum vetitum devoraverim. Aram enim mihi atque templum constitueras, arborem scientiae boni & mali: cuius fructibus abstinendo debitum tibi obsequium exhiberem. Sapientior fieri volebam, factus insipientissimus.

Ante lapsum habui boni praesentis scientiam & experientiam; mali absentis scientiam tantum, non autem expe-

experientiam: sed post lapsum in me est boni amissi qualiscunq; scientia, non experientia; ac mali adhærentis scientia & experientia.

Væ mihi! quando eò redibo, unde sum detrusus?

Non quidem peto hortum, sed domum; non figuram, sed rem figura notatam; non peto dominari; sed famulari: non peto sedere, sed stare, & iussa tua observare; ô Deus!

Vide, Pater! adspice, & approba; & placeat in conspectu misericordiæ tuæ, invenire me gratiam ante te: ut aperiantur pulsanti mihi aulae tuæ limina. Obsecro, per Dominum meum, Filium tuum, virum dexteræ tuæ, Filium hominis; quem confirmasti tibi, mediatorem tuum & meum: per quem me quæsisisti, non quærentem te: ut quærerem Verbum tuum; per quod fecisti omnia, in quibus & me; Unicum tuum, per quem vocasti in adoptionem populum credentium, in quo & me. Per eum te obsecro, qui sedet ad dexteram tuam, & te interpellat pro

38 CONTEMPLATIONES
me: in quo sunt omnes thesauri sapi-
entiae & scientiae absconditi.

Reclode instanti, & intromitte me,
Deus meus! ut intrem in gaudium tu-
um: quod in me intrare non potest;
eum longè me sit majus.

CONTEMPLATIO-
NUM ET SUSPIRIO-
RUM HOMINIS
CHRISTIANI

VI.

De serpente deceptore.

Teter est Diabolus, foedus & ter-
ribilis: suam igitur faciem, quan-
tum potest, occultat, & vultum induit
alienum. Fallit tamen; quicquid me-
ditetur, quicquid suscipiat, quicquid
agat. Fallit suadendo bonum, propter
majus malum, inde oriturum: sva-
dendo malum; sub specie boni: dissva-
dendo bonum; tanquam malum: dissva-
dendo malum; ut pejus inducat.

Invadit deceptor serpentem; ut
fraudem non deprehendamus laten-
tem: